

Сто років школі, яка вивчила Хомка

Не кожна школа Рівного може похвалитися такою багатою історією, як школа №2 — та, що розташована на вул.24 Серпня, та яку називають ще школою на Лебединці, бо поряд з цим парком. Днями школа відсвяткувала 100-річчя. Як влучно сказала заступник міського голови Галина Кульчинська, «свято було сучасним, демократичним, родинним та дуже атмосферним».

Заснована ще в 1919 році, вона спершу була коєдукаційною (змішаною, де в класах вчилися хлопчики й дівчатка разом) гімназією, відкритою за ініціативою Товариства батьків Рівного. При польській владі називалася гімназією для дітей російської народності православного віросповідання.

— Навчальний заклад в той час функціонував за кошти рівняні й пожертвувань барона фон Штейнгеля, — розповів нинішній директор школи Андрій Нагорний. — Це був великий престижний навчальний

Андрій Нагорний подарував міському голові «Україно-індонезійський словник», який уклав відомий випускник школи Михайло Іжик

заклад з гарними традиціями. Навчання було досить дорогим — 30 злотих на місяць. Але діти селян та малозабезпечених верств населення навчалися тут безкоштовно на пожертви городян. Станом на 1939 рік тут налічувалося 1000 учнів. Цього ж року, коли до влади прийшли комуністи, пере-

йменували гімназію на «Середню школу №2».

Спочатку гімназія знаходилася в палаці Любомирських, потім у теперішньому краєзнавчому музеї, далі переїхала в палац на Гірці, після чого — у збудоване спеціально для закладу двоповерхове приміщення на проспекті

Старшокласники, які цього року будуть випускниками, подарували школі дзвіночки. Фото «7 днів»

Миру. Проте радянська влада забрала будівлю під шпиталь, а школа зайняла приміщення на вулиці Пушкіна. Але ненадовго. Вчилися учні і в будівлі нинішньої обласної станції туристів, потім — нинішнього управління освіти. І тільки в 1957 році школа нарешті переїхала до приміщення, де знаходиться й донині — на вулиці 24 Серпня.

Серед відомих випускників школи №2 називають нинішнього міського голову Рівного Володимира Хомка, якого й запросили на святкування.

— Це була восьмирічна школа, одна з небагатьох в місті, де навчання велося українською мовою, — поділився спогадами

п.Хомко. — Про шкільні роки у мене залишилися тільки найтепліші враження. До цих пір підтримую зв'язок з усіма своїми однокласниками, до цих пір зустрічаємося. Я не був хуліганом в школі, добре вчився. Пам'ятаю, у нас були суботники і чергування з прибирання класу — мені це подобалося. За кожним класом був закріплений клапчик городу — наш клас вирощував квасоллю. У нас були уроки каліграфії і до 5-го класу ми писали перами й чорнилом. На мою думку, часи змінилися і зараз уже таких тісних стосунків в учнів не складається, як це було за нашого дитинства.

Дарина ГУЗЕНКОВА.